

Hồi thứ bảy mươi sáu
Ngọc phối mỹ nhân – Đao phò Hùng sĩ

Lê Tường hốt hoảng, đâm bổ vào lòng Sở Vân khóc hét lên nói:

- Vân ca, em không trách anh đâu. Em cũng sai lầm mà! Hôm nay đáng ra em không nên về sớm, mà cứ như mọi ngày chờ anh từ sáng đến đêm ở Quy Lai Phong. Anh, chúng mình đừng trách nhau nữa, chúng mình hãy tha thứ cho nhau đi, tin yêu nhau anh nhé!

Sở Vân mừng quá, được an ủi, chàng ôm chầm lấy thân thể ấm áp mềm mại của nàng như muốn gắn chặt vào người chàng luôn.

Sở Vân cúi xuống dùng đôi môi của mình ngậm lấy chiếc nhẫn rồi đưa lên sát môi nàng. Lê Tường hé môi ngậm chiếc nhẫn một lần nữa, cả hai cặp mắt của họ đều đắm đuối nhìn vào mắt nhau rồi nhìn xuống chiếc nhẫn đang bị hai đôi môi nóng bỏng kia giữ chặt kia mà mắt ai cũng long lanh lệ...

Một lúc sau Lê Tường rời khỏi cặp môi Sở Vân dụi vào ngực chàng, Sở Vân hôn lên mái tóc thơm nồng nàn của cô gái nói:

- Tường em, chúng mình.. chúng mình sớm định ngày cưới nhé! Sau khi cưới nhau rồi, anh sẽ đưa em về Tuy Viễn ở Quả tử hồ. Ở đó chúng ta quên hết mọi sự đời, mặc kệ thế sự, chúng ta vô tư vô lự hưởng những ngày hạnh phúc bên nhau. Quả thật, anh đã chán cái cuộc sống giang hồ đầy phong ba này rồi!

- Nếu thế sau này khó gặp cha mẹ lắm, đường xa trắc trở. Cha mẹ sẽ nhớ lắm, họ đã cực nhọc nuôi nấng em cho đến bây giờ...

- Em đừng lo, chúng mình chỉ không màng thế sự, không ham thắm bụi trần ai chứ không phải là không rời Quả tử hồ. Sau này cứ hai năm một em lại về Đại hồng sơn thăm cha mẹ, người thân. Nếu cha mẹ có rồi thì sẽ đến Quả tử hồ thăm chúng ta một thời gian, như vậy không tốt sao?

- Được, tốt thì tốt rồi, nhưng mỗi lần em về đây là phải có anh đi cùng đấy...

- Đương nhiên, để em bên ba một mình, anh làm sao yên tâm được. Hai nữa gần đây kẻ xấu nhiều, em lại đẹp mê hồn thế này..

Nói rồi Sở Vân ôm chầm lấy thân hình mềm mại nồng nàn của Lê Tường nâng nàng trên đôi tay cứng như thép của chàng, hôn lên môi,

lên má, lên tóc, lên mặt nàng như mưa. Thân hình Lê Tường như mềm nhũn ra, lả đi trong vòng tay chàng. Khi Sở Vân dụi đầu vào cổ nàng, đôi môi như hai hòn than nóng bỏng của chàng hôn lên ngực nàng, hôn lên chỗ da thịt mịn màng, trắng muốt như ngọc, thơm ngát mùi hương đặc biệt ấy lộ ra từ chỗ ngực áo bị xé rách do chính tay nàng khi nãy thì Lê Tường khẽ kêu nấc lên một tiếng, ưỡn ngửa người ra, té ngửa xuống giường, kéo theo thân hình Sở Vân đổ ập lên trên.

Hai mắt nàng long lanh nhìn chàng, hơi thở của nàng như đứt quãng, cả thân hình nàng oằn lên, hai tay nàng ôm chặt lấy lưng chàng riết xuống.. Đôi mắt phượng kia nhìn chàng như cầu xin, như đòi hỏi, yêu cầu, long lanh rực lửa tình yêu, hùng hực khát vọng được yêu, được dâng hiến, trao gửi sự chung thân, hòa hợp..

Chỉ một giây phút nữa thôi, chỉ một sợi chỉ mong manh nữa thôi, tình và lễ, dâng hiến và kính trọng tất cả sẽ bị phá vỡ. Sở Vân cúi xuống nhìn nàng bằng đôi mắt rực lửa, thêm muốn. Nhưng cũng chính trong giây phút ấy, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, chàng bỗng sực tỉnh, đầu chàng như có một gáo nước lạnh dội vào, Sở Vân đẩy nàng ra, đứng bật dậy, lùi vội ra sau hai bước, đứng sững như trời trồng giữa nhà, hai mắt mở to như thất thần.. Chàng chụp lấy bình nước, ngửa cổ tu một hơi dài, rồi lùi lại, ngồi phịch xuống ghế, vớ lấy cây trà trích lên huyết mạch trên cổ tay chàng. Những giọt máu tươi tứa ra, nhỏ xuống chiếc khay trên bàn, Sở Vân dần dần hồi tỉnh trở lại, tâm hồn từ từ bình ổn.

Lê Tường từ từ đứng lên, vể mặt ngượng ngùng, đưa tay sửa lại mái tóc, rồi bước tới bên chàng, cầm lấy cổ tay chàng đưa lên môi mình, mút sạch những vết máu, rồi nhìn chàng xúc động nói:

- Anh, cảm ơn anh, anh biết đấy, em tình nguyện mà, từ khi em đón nhận chiếc nhẫn tâm ấn, đeo lên ngón tay mình thì em đã là của anh tất cả...

Sở Vân cười nụ cười bao dung, đầm ấm và siêu thoát, ôm lưng nàng nói:

- Em yêu quý, anh hiểu như vậy, chúng ta sẽ là vợ chồng, anh muốn khi chúng ta danh chính ngôn thuận là vợ chồng thì quan hệ vợ chồng tiến hành cũng chưa muộn mà mặt khác nó lại càng cao quý hơn, nhất là vì nó biểu hiện sự kính trọng tuyệt đối của anh đối với em.. Có thể em cho là anh cố chấp cổ hủ nhưng vì anh yêu em, kính trọng em!

Lê Tường đỏ mặt nàng cúi xuống nói khẽ:

- Anh, em không trách anh, anh đúng lắm, anh làm gì cũng đúng

lắm. Ôi, lúc này em cứ tưởng như mình đang chìm đắm trong một cơn phong ba dữ dội làm sao!

- Em, lúc này đổi tên anh từ Lăng tử Sở Vân thành Quân tử Sở Vân được chứ?

Lê Tường đánh lên vai Sở Vân mấy cái, rồi đặt một ngón tay xinh xinh hồng hồng lên môi chàng, ngăn không cho chàng nói nữa, nhìn chàng vẻ lo lắng hỏi:

- Anh, sao sắc mặt anh lúc này lại xanh xao thế? Anh ốm à?

Sở Vân nhìn nàng cười khổ nói:

- Em còn nhớ binh khí của Hề Du ở trên đầu có một quả cầu tròn không? Có thấy khi hắn ném quả cầu về phía anh thì phát nổ thật to và khói đỏ bắn ra mù mịt không? Đó là một thứ khí cực độc, chỉ hít phải một hơi là hôn mê lập tức, không những thế mà nó còn làm cho các cơ quan bên trong cơ thể bị hủy hoại cho đến tàn phế đấy!

Lê Tường lo lắng nhìn chàng đau xót nói:

- Hề Du hàng ngày có nói cho em biết tác dụng của loại khí đó là thứ kịch độc. Lúc ấy em định nói cho anh biết mà anh nào có chịu nghe em nói. Như vậy là anh đã trúng phải thứ chất độc đó phải không?

- Đúng thế, lúc ấy anh có hít phải chừng nửa hơi. Lúc ấy kiểm khí hộ thân của anh có hơi lơ lửng, em có thấy không? Nhưng con người có số cả mà, sự sống còn do trời định cả, ha ha!

Lê Tường mặt trắng ra, đau khổ khóc nức lên nói:

- Sở Vân đánh em đi, giết em đi, tất cả đều do em hại anh cả... tất cả là tại em. Cái đồ lương tâm độc ác, thế mà em còn định xin tha cho hắn, em tức hắn vô cùng, căm thù hắn đến chết...

Sở Vân định nói gì nhưng mặt chàng bỗng trở lại vẻ nghiêm trang, trầm giọng nói:

- Lê Tường, anh nghĩ rằng cần phải nói cho em biết, nếu em hối hận vẫn còn kịp đó, chúng ta có thể xé bỏ hôn ước được mà!

Lê Tường ngẩng đầu lên rồi òa khóc gục vào lòng Sở Vân kêu lên:

- Không, Sở Vân, đừng nói anh chỉ bị tàn phế, nếu anh có phải chết ngay bây giờ thì em cũng cứ lấy anh, phải cùng anh thành vợ thành chồng, chúng ta sống cùng sống, chết cùng huyệt. Anh, nếu anh có ý gì khác thì em cũng không cần phải sống nữa, em không thể rời xa anh được. Bây giờ em phải đi gặp cha mẹ xin phép cho chúng ta ngay ngày mai làm lễ thành hôn, sau đó em là vợ anh, chăm lo cho anh suốt đời. Nếu anh không thích em nữa có đánh chửi em, hành hạ em thế

nào em cũng xin chịu miễn là suốt đời em được ở bên cạnh anh!

Sở Vân ôm chặt nàng vào lòng hôn lên tóc nói:

- Tường em, người yêu của anh, vợ của anh ời! Khi yêu người ta hay mù quáng lắm, mất cả lý trí đấy. Đừng trách anh chọc đùa em một chút thế nhé. Anh tuy có trúng chất độc ấy nhưng đã tự điều trị khỏi rồi, không thể thành tàn phế đâu! Em quên là về y thuật anh tinh thông thế nào à?

Lê Tường đẩy bật Sở Vân ra hờn giận hỏi:

- Sở Vân anh dọa em như thế là nhằm mục đích gì? Anh vẫn chưa tin là em yêu anh thế nào ư? Anh muốn em phải chết trước mặt anh để chứng minh tình yêu của em nữa phải không? Được, Sở Vân em sẽ chết ngay trước mặt cho anh thấy!

Nói xong nàng nhắm ngay vào thanh Hắc long kiếm đeo bên người Sở Vân lao tới chụp lấy, nhưng Sở Vân đã nhanh hơn ôm gọn lấy nàng vào lòng. Lê Tường tức giận vùng vẫy kêu lên:

- Bỏ ta ra! Bỏ ta ra!

Nhưng chàng càng ôm chặt và đôi môi chàng đã gắn lên miệng nàng, không để cho âm thanh thoát ra nữa. Lê Tường vùng vẫy một lúc rồi đành chịu thua, để yên... Sở Vân nói:

- Tường em, anh chỉ đùa thế thôi, không có ý lừa em thôi, nào ngờ em lại giận dữ thế? Em cứ tưởng tượng xem, với bản lĩnh của Hề Du như thế làm sao có thể hại anh được? Anh đã trải qua bao nhiêu sóng gió và gian khổ rồi, hấn làm sao lật đổ anh được? Vừa nãy em nói là định ngày mai thành thân hả? Ha ha anh thật là không đợi nổi nữa rồi!

- Ai thành thân với anh? Chưa lấy anh mà đã hiếp đáp thế này, lấy anh rồi còn phải chịu đựng những gì nữa?

Sở Vân vội đưa tay lên trời thề:

- Trên có trời, dưới có đất, đằng trước có vợ là Lê Tường, nếu như sau khi cưới nhau mà ta có một hành vi, cử chỉ nào xúc phạm vợ ta, thì trời cao sẽ trừng trị ta..

- Thôi, thôi, nói bậy nói bạ, cái gì mà vợ, mà bà xã khó nghe quá. Bây giờ em phải trang điểm lại, thay quần áo nữa, anh nên nhớ mọi người còn đang đợi anh ở Quan Vân Các đấy nhé. Anh ra đó trước đợi em còn để bàn.

Sở Vân sực nhớ gật đầu rồi vừa đi ra vừa nói:

- Phải, phải ngày mai chúng mình thành thân, ngày mai chứ

không phải là hôm nay, đúng, phải gặp nhị vị Thái sơn Thái thủy bàn bạc trước đã.

Lê Tường nhìn theo bóng chàng cười, nụ cười tràn trề hạnh phúc.

Cả Đại hồng sơn như sôi lên sùng sục, trời chưa tối mà đèn lồng to nhỏ treo khắp nơi chiếu sáng rừng rực như ban ngày. Người người qua qua lại lại, ai cũng bận tít tít mà ai nấy cũng tỏ ra hoan hỉ, vui mừng hết sức.

Mười mấy gian phòng lớn của những ngôi nhà xung quanh Quan vân các cũng được huy động để bày những món hàng hóa tặng phẩm, lễ vật mà Sở Vân mang tới.

Chín vị quản gia cùng với mười mấy a hoàn dưới sự chỉ huy của Bách hoa tiên tử bận rộn vô cùng, ai nấy mồ hôi ướt đầm lo sắp xếp, bày biện. Các vị đường chủ và đà chủ cũng phóng ngựa chạy tới chạy lui lo đốc thúc các đệ tử khiêng bàn ghế, trang hoàng bố trí, hò hét đến khản cổ. Ai cũng vui, ai cũng nói cười, ngay cả Nhất cam tẩu Chương Lăng cũng hòa nhập...

Còn Sở Vân thì lo tìm một góc núi yên tĩnh trốn biệt, vì sau khi xuống Tâm cảnh lâu thì chàng đã bị bạn bè, anh em ép uống mấy cốc rượu đầy, chàng vừa gặp Quý cô tử bàn việc hôn lễ ngày mai thì ông ta đáp ứng ngay tức khắc, không hề đắn đo gì cả. Thế là mọi người hoan hô ầm ĩ, không khí sôi nổi, nhiệt náo hẳn lên, và Sở Vân, nhân vật trung tâm của bữa tiệc lại bị ép uống khá nhiều rượu nữa.

Trời thu mát dịu, gió nín hiu hiu mà sao Sở Vân thấy trong người bứt rứt, nóng nực, phừng phừng thế nào ấy, chàng cứ cười, cười hoài, bước về một khe núi nhỏ. Rồi trầm mình xuống dòng nước mát lạnh, Sở Vân cảm thấy khoan khoái tỉnh táo hẳn lên, cái cảm giác mơ mơ màng màng, say say đảo đảo của niềm vui dâng trào cộng với men rượu kích thích lúc này gần như không còn nữa. Niềm vui của một người trai sắp lấy vợ, ngày trọng đại trong cuộc đời con người làm cho chàng lâng lâng, và lại chợt nhớ đến ngày hôn lễ ấy, cái con người xưa ấy.. cũng thế.... cũng đèn hoa, cũng pháo cũng lân, cũng quan khách với những lời chúc tụng... và nụ cười của cha già rạng rỡ vẫn còn kia.. Tiêu Vận Đình!

Một chương đập vào mặt nước, những tia nước bắn tung tóe và một luồng kinh lực phát ra, chia đôi những tia nước ấy cuốn lên cao rồi rơi

xuống như một trận mưa.. Sở Vân đứng sững, gõ gõ vào đầu lăm lăm:

- Ta phải tìm cô ấy bằng được, phải tự tay giết chết cho hả giận, cứ mỗi lần nghĩ tới cô ta là lòng ta lại đau xót, đầu óc lại quay cuồng cảm hận...

Bỗng có tiếng bước chân đang bước lại gần, rất nhanh, có hai người đang chạy nhanh tới chỗ Sở Vân. Chàng nhận ra nở nụ cười gọi to:

- Biện huynh, Nghiêm đại ca, các vị cũng đến đây à? Quả là chỗ tốt thật đấy!

Cô Yến La Hán liền la lớn:

- Sướng nhỉ, lão phu thì bận đến không kịp thở, còn người thì trốn ở đây! Lê a đầu lại cho người tìm người ba bốn lượt rồi đấy, nó cứ bắt người phải chọn cho nó quần áo ra mắt ngày hôn lễ đấy!

Ngũ nhạc nhất kiếm thì từ tốn nói:

- Sở huynh, cái gì đã qua thì cho nó qua đi, hãy lo cho hạnh phúc sắp tới và hãy vun đắp cho nó, hạnh phúc càng lớn thì nỗi khổ xưa sẽ bớt dần vạt đi nhiều đấy!

Cả Sở Vân và Cô Yến La Hán sững sờ giây lát, Sở Vân bước tới cầm tay vị kiếm sĩ đệ nhất trung nguyên ấy, cảm động nói:

- Cảm ơn lời khuyên giải tốt đẹp ấy và chí tình của Biện huynh, tại hạ sẽ cố gắng hết sức để không hồi tưởng đến những điều đau lòng đó. Đúng thế, Biện huynh nói rất đúng, cứ nghĩ đến là tại hạ nổi lại sát khí!

Cô Yến La Hán đẩy Sở Vân đi, vừa đi vừa nói:

- Được rồi, được rồi, lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt khỏi đâu. Thiện ác có báo, chỉ chậm hay mau thôi. Bây giờ hãy quay về, thay quần áo đi đã rồi đến cáo lỗi với con bé kia, nếu không nó lại quy trách nhiệm cho lão huynh này!

Thế là ba người sánh vai nhau đi về. Lúc này Quan vân các vô cùng nhộn nhịp, náo nhiệt. Những dũng sĩ áo đen có thêu mặt trời trước ngực cùng chen vai sát cánh cùng với những tráng sĩ áo lam như người một nhà lo lắng phục vụ cho ngày hội lớn thật là chu đáo, thật là nhiệt tình.

Chỉ có Bạch sát Chiêm Như Long và Nam sơn nhất nho lúc này hãy còn trốn biệt nơi nào đó không chịu lộ mặt ra, còn tất cả các hảo hán của Đại hồng sơn đều trở về núi lo liệu cho ngày lễ...

Vừa thấy Sở Vân lập tức Tống Bang đã chụp tay chàng kéo vào đại sảnh, trong đó đầy các vị khách đứng ngồi chật cứng. Tống Bang kêu to

lên:

- Các vị người đứng bên cạnh lão phu đây là Kim điều minh Minh chủ, Đại hồng sơn Cô gia!

Thế là tiếng hoan hô ầm ĩ vang lên, át cả tiếng của ông ta, tiếng chúc mừng, ca ngợi, hân hoan vang lên như pháo nổ, ồn ào náo nhiệt vô cùng. Nhờ có Ngũ nhạc nhất kiếm và Cô Yển La Hán chào hỏi, đáp từ mà Sở Vân mới có dịp được mắt nhìn quanh khắp lượt những tân khách có mặt ở đó. Ai ai cũng vậy, trẻ già trai gái, người nào cũng hoan hỉ, cũng tươi cười, cũng chúc tụng, cũng chia vui và với Sở Vân ai cũng cụng ly đáp lễ, cũng cảm ơn, đầu choáng váng, một nhồi chẳng khác gì mới tham gia một trận đại ác đấu đến kiệt sức... mãi đến khi Tả quái tử vỗ vai chàng nói:

- Hiền đệ! Hãy đi nghỉ trước đi, ăn một chút gì đó rồi đến Hương nhi nhé, con bé chờ đến phát cáu rồi đó. Còn lão phu phải lo tiếp đãi khách khứa nữa, chắc đêm nay mất ngủ rồi!

Vừa lúc ấy thì Quan Túc Sinh bước đến, mồ hôi và rượu ướt cả người nói:

- Sở minh chủ, bận đến chết được, khách đến đông lắm, tiếp đón không kịp nữa, nào Khố huynh, Biện huynh xin mời giúp cho lão phu đi tiếp khách giùm cho...

Được Sở Vân động viên Khố Tỵ cùng Biện Thương theo Quan Túc Sinh đi ngay.

Sở Vân vội kéo tay Cô Yển La Hán chạy vội đi, ông ta la oai oái:

- Làm gì thế, ta tuổi già sức yếu, gân cốt lỏng lẻo cả rồi, làm sao mà chạy theo người được chứ? Đi đâu vậy lão đệ?

- Tâm cảnh lâu! Sở Vân vừa chạy vừa cười nói.

- Ngày tháng còn dài, đi đâu mà vội, kệ nó, để cho con bé ấy nó giận cũng được!

Một lúc sau họ mới đến được Tâm cảnh lâu, Sở Vân lôi tuột Cô Yển La Hán lên lầu. Ở dưới thì náo nhiệt, nhưng ở trên lầu rất yên tĩnh, chỉ có một a hoàn đứng ở phía ngoài khuê phòng của Lê Tường mà thôi, Sở Vân nói:

- Tiểu Thúy, bồi tiếp Nghiêm lão huynh chu đáo nhé, ta vào một mình được rồi!

Nói xong liền đẩy cửa bước vào, tai vẫn còn nghe tiếng Cô Yển La Hán vui mừng nói:

- Ngươi là Tiểu Thúy à? Cái tên đẹp quá, còn ta là một nhân vật có

tiếng trong võ lâm..

Sở Vân cài cửa tiến tới thì thấy khắp phòng bày la liệt áo váy, quần son. Còn Lê Tường thì cắn móng tay lật hết cái này đến cái khác, chẳng quyết định được gì cả, thấy chàng vào thì hỏi ngay:

- Anh đi đâu mà chẳng thể nào tìm thấy, đang vội chết được đây này. Anh thích em mặc bộ quần áo nào đây? Mẹ thì bận quá không tới được, anh đi đâu thế?

- Đừng lo, chỉ cần mặc trên người em thì bất cứ thứ quần áo nào anh cũng thích! Nào cục cưng, gọi người làm cho anh cái gì ăn đã rồi từ từ hẵng bàn tiếp, từ trưa đến giờ ngoài mấy ly rượu ra thì đã có gì trong bụng đâu!

Lê Tường trách chàng không lo giữ gìn sức khỏe, ấn chàng ngồi xuống ghế rồi đi gọi người làm đồ ăn thức uống, sau đó quay lại nói:

- Nghiêm lão đại ca đang ở ngoài kia, không biết nói gì với Tiểu Thúy, thấy em thì làm bộ nghiêm. Hứ đừng tưởng Tiểu Thúy dễ nói chuyện nhé, bao nhiêu chàng trai của Đại hồng sơn bại trận rồi đó!

- Nghiêm lão huynh đáo để lắm, cứ mặc kệ họ!

Chọn hết thứ này, thử thứ khác, cái nào cũng ưng, rồi cái nào cũng không chê, Lê Tường vội kêu lên:

- Anh điên rồi à, mua gì mà lắm thứ thế? Anh chỉ cần có một mình em chứ có như vua đâu mà cần nhiều quần áo cho tam cung lục viện bảy hai phi... Mua nhiều chừng này em dùng sao cho hết, tốn hết bao nhiêu là tiền của. Sau này em không để cho lãng phí thế đâu đấy.

- Kỳ thực anh cảm thấy thế này đối với em là quá ít. Tất cả đều do Nghiêm đại ca và Cung Ninh đến tận Lạc dương thành mua sắm đấy, hy vọng là em thích!

Thấy Lê Tường mở các hộp trang sức lấy các thứ dây chuyền, thoa, bông tai vàng bạc đá quý ra, Sở Vân bước tới nói:

- Phu nhân của Kim điêu minh Minh chủ không trang sức bằng các thứ dung tục này đâu, em muốn để lại thì để, nếu không thì phân phát cho a hoàn!

- Nhưng em thấy cũng đâu phải là loại xoàng, quý cả đấy!

Sở Vân không nói gì, lấy trong người ra một chiếc hộp bạch kim có gắn cẩm thạch, nhẹ nhàng mở ra, trong đó có chứa một đôi Lục bảo thúy uyên ương, một chuỗi kim cương đan thành cườm đeo cổ tay, một đóa ngân phi hoa hồng ngọc hình giống như một chiếc đèn lồng, những

viên ngọc như ý kết lại thành từng giải. Những kỳ trân bảo ngọc này nếu mua thì giá trị liên thành. Lê Tường trông thấy mà phát hoảng, hoa cả mắt, nàng nâng đôi uyên ương lên nhìn kỹ thì thấy mỗi một bên là một cặp uyên ương lung linh, mỗi khi giao động thì đôi mắt lúng liếng, cái lưỡi nhỏ đưa ra đưa vào, tinh xảo vô cùng, đẹp mê hồn.. nàng đeo thử vào tai thì cả gian phòng như lấp lánh những tia sáng từ đôi uyên ương nọ phát ra, hai má nàng hồng lên, mắt nàng long lanh hẳn lên. Đẹp đến mê mẩn. Nàng sung sướng lặng người đi một lúc rồi chỉ cái vật hình đèn lồng kia hỏi:

- Anh cái gì thế này? Đẹp quá!

- Đó là Xảo ý quan hoa, em đeo vào đẹp như Giao trì tiên nữ giáng phàm đấy, quả đúng là Mỹ nhân phối danh ngọc, bảo đao tặng anh hùng...

- Anh lại quá lời rồi, em chẳng thích là mỹ nhân để phối danh ngọc gì cả, em chỉ biết em là Lê Tường phối với Sở Vân mà thôi...

Sở Vân bước tới ôm nàng vào lòng hôn lên má nàng mấy cái rồi bồng nàng lên, bước đến trước tấm gương đồng, trong gương hiện lên hình của một đôi trai gái đẹp đôi, hạnh phúc vô cùng, cặp uyên ương đeo trên tai Lê Tường ánh lên lấp lánh, nàng nói:

- Sở Vân! Anh chăm lo cho em nhiều quá, em không đáng để được anh yêu đến chừng ấy đâu. Cả con người em, tính mạng em cũng chưa xứng một góc tình yêu của anh đối với em!

- Em, có em cuộc đời anh đầy hạnh phúc, anh nhận cả cuộc đời và sinh mạng của em, em cũng tiếp nhận toàn bộ con người của anh và cuộc sống của anh!

Sở Vân đeo vào tay nàng những chuỗi vòng tay và đai ngọc như ý, trên đó có khắc những dòng chữ Hương Hương cho nàng rồi nói:

- Ngọc như ý được lấy lên từ đáy biển và mài giữa mà thành, đeo trên ngực em, em sẽ thấy hơi thở của biển cả, thấy sóng biển cồn cào và mặt biển những khi bình lặng êm như mặt hồ sâu thăm thẳm!

Lê Tường ôm lấy cổ Sở Vân kêu lên thốn thức:

- Em muốn điên mất. Em muốn chết ngay bây giờ. Em yêu anh quá!

- Em, những thứ này người khác cho là giá trị liên thành nhưng đối với anh thì anh coi nó như cát đá vụn thôi, anh chỉ cần ở nó là nó cần thay anh nói lên được phần nào điều ấy là được rồi!

Lê Tường ôm lấy Sở Vân hôn chàng như mưa..

Bỗng cánh cửa mở ra, Lê thị phu nhân có bốn a hoàn theo hầu bước vào phòng, nghe tiếng động, Lê Tường buông Sở Vân ra, lau nước mắt chạy vội ra. Lê thị phu nhân chỉ thấy mắt mình hoa lên bởi những tia sáng óng ánh lóe lên từ cô con gái, bà dụi mắt kêu to:

- Ái, con cưng, con đẹp quá, tỳ nữa thì mẹ không nhận ra con rồi, lại đây nào, lại cho mẹ ngắm kỹ một tý nào?

Lê thị phu nhân nhìn con gái sà vào lòng mình, và Sở Vân khom người cúi chào, cảm động muốn rơi nước mắt nói:

- Vân nhi, lão thân chỉ có một cục cưng này mà thôi, gả cho con, con đừng hắt hủi nó nhé, như thế lão thân không thể chịu đựng được nỗi đau!

Sở Vân khom người lễ phép nói:

- Phu nhân yên tâm, từ nay về sau vẫn bồi sẽ chăm sóc lệnh ái với tất cả con tim và khối óc của mình, sẽ không làm cho nàng khó chịu một chút nào cả!

- Các con xem kìa, mai là ngày đại hỷ rồi mà sao hai đứa chẳng lo chuẩn bị gì cả thế? Các con thật là... Lê thị phu nhân hạnh phúc trách các con!

o O o